

VÉLEMÉNYEK

RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

119. PLENÁRIS ÜLÉS – 2016. OKTÓBER 10–12.

A Régiók Európai Bizottsága véleménye – Az európai strukturális és beruházási alapok egyszerűsítése a helyi és regionális önkormányzatok szempontjából

(2017/C 088/04)

Előadó: Petr Osvald (CZ/PES), Plzeň képviselő-testületének tagja**POLITIKAI AJÁNLÁSOK****A RÉGIÓK EURÓPAI BIZOTTSÁGA**

1. hangsúlyozza, hogy az európai strukturális és beruházási alapok az EU azon ritka eszközei közé tartoznak, amelyek az Európa-szerte végrehajtott projektek százezreinek köszönhetően azonnali, tényleges és kézzelfogható hatást gyakorolnak a polgárok életminőségére, és ezáltal kedvezően tudják befolyásolni az EU-hoz való általános viszonyulásukat egy olyan időszakban, amikor csökken az EU népszerűsége. Ezt az eszközt tehát fenn kell tartani, és középponti célkitűzéseinek és elveinek megfelelően tovább kell fejleszteni. Másfelől az európai strukturális és beruházási alapokat és különösen a kohéziós politikát a hatékonyságukat és a hozzáadott értéküket növelő elemzési és javítási eljárás alá kell vetni az EU és az Európa 2020 stratégia célkitűzéseinek megvalósítása érdekében és a polgárok számára jelentőséggel bíró más területeken egyaránt, aminek köszönhetően jobb színben látnák az EU-t. Ennek egyik megfelelő és fontos eszközét az európai strukturális és beruházási alapok teljes végrehajtási rendszerének egyszerűsítése és rugalmasabbá tétele jelenti;
2. felhívja a figyelmet arra, hogy az európai strukturális és beruházási alapok felhasználásának folyamata, nem csupán minden új programozási időszakban, hanem gyakorlatilag minden évben egyre bonyolultabbá válik. Ezért az RB üdvözli, hogy a regionális politikáért felelős biztos kezdeményezésére az Európai Bizottság elkezdett komolyan foglalkozni az egyszerűsítéssel, és erre a célra nemcsak magas szintű csoportot hozott létre, hanem vitára hívta az összes többi partnert is. Az RB megjegyzi továbbá, hogy az egyszerűsítésnek nemcsak az európai strukturális és beruházási alapokra, hanem az Unió összes pénzügyi programjára és szakpolitikájára is ki kellene terjednie;
3. üdvözli a Tanács holland és szlovák elnökségével való szoros együttműködést, melynek keretében megvitatták azokat a gyakorlati lépéseket, amelyek az esb-alapok végrehajtásának egyszerűsítését célozzák, és javasolja, hogy folytassák ezt a gyakorlatot a jövőbeli tanácsi elnökségekkel és a kohéziós politika jövőjével kapcsolatos vita során is;
4. az RB úgy véli, hogy ezen egyszerűsítési folyamat keretében a kohéziós politika tulajdonképpeni elsődleges céljának és szellemének konkretizálására kell törekedni, ami a regionális politikában található meg. Hangsúlyozza, hogy jelenlegi formájában a kohéziós politika fokozatosan eltávolodik a regionális politikától, és nemzeti szinten egyre többször okoz gondot, amit többek között az is szemléltet, hogy a különböző partnerségi megállapodások a nemzeti reformprogramokra épülnek. Ezenfelül a kohéziós politikát különféle nemzeti feltételrendszerek gátolják, amelyek betartása teljesen kicsúszik a helyi és regionális szereplők és az egyéb kedvezményezettek befolyása alól. A kohéziós politika egyre összetettebb és bonyolultabb lesz, főleg amiatt, mert a különböző politikai és adminisztratív szintek között hiányzik a bizalom. Ez a komplexitás pedig hozzájárul ahhoz, hogy a régiók fejlettségében egyre nagyobbak a különbségek;
5. felhívja a figyelmet arra, hogy az RB a helyi és regionális önkormányzatokat képviseli, amelyek az európai strukturális és beruházási alapok végrehajtási folyamatának irányítási szintjén a láncszemek különböző szakaszaiban tudnak fellépni, például mint végső kedvezményezettek, irányító hatóságok vagy részes felek. Tekintettel arra, hogy a helyi és regionális önkormányzatok fontos szerepet töltenek be, a tudásukat és észrevételeiket kiemelten figyelembe kell venni az egyszerűsítési folyamat során;

6. felhívja a figyelmet arra, hogy ahhoz, hogy az egyszerűsítési folyamat valóban hatékony legyen, az európai strukturális és beruházási alapok tervezésében és nyomon követésében érintett valamennyi európai bizottsági főigazgatóság, köztük a DG REGIO, a DG EMPL, a DG AGRI, a DG MARE és a DG COMP, valamint más európai intézmények és szervek (például az ellenőrző hatóságok stb.) aktív részvételére van szükség; A rendszert mindkét fél – a kedvezményezettek és az adminisztratív szervek – számára egyszerűsíteni kell;

7. javasolja, hogy az egyszerűsítési folyamat elsősorban a végrehajtó szervekre nehezedő adminisztratív terhek csökkentésére, valamint arra vonatkozzon, hogy kevésbé bonyolulttá tegye az ellenőrzés, a jelentéstétel és a kiadások igazolásának folyamatát. A jogi keretet a projekt méretének és a végrehajtási rendszer működőképességének megfelelően kell módosítani;

8. az RB az egyszerűsítési folyamat szisztematikus megközelítését javasolja, ezért véleménye szerint célszerű lenne kidolgozni annak módszertanát, valamint siker- és eredménymutatóit. Ennek során kétféle eredményt kell megkülönböztetni: egyrészt azokat az eredményeket, melyek esetében a tudás és a javasolt megoldások azonnal alkalmazhatók, másrészt azokat, amelyek a következő programozási időszakban kerülnek felhasználásra. Mivel az operatív programok végrehajtása folyamatban van, a jelenlegi programozási időszakban és a jogbiztonság érdekében nem realisztikus, hogy messzemenő jogszabályi változásokat vezessenek be. Rövid távú fellépéseket azonban tervbe kellene venni; ezek formája lehet a végrehajtási gyakorlatok megváltoztatása és nem jogi jellegű követelmények meghatározása, az együttműködés javítása és az eredményesebb iránymutatás, valamint a kohéziós politika és az ahhoz kapcsolódó jogszabályok jogalkotási keretének kisebb mértékű kiigazítása. Az egyszerűsítés folyamatának továbbá strukturálnak kell lennie: témák szerint (közlekedés, környezetvédelem stb.), alapok és azok felosztása szerint (ERFA, ESZA stb.), szintek szerint (nemzeti, regionális, városi, helyi, uniós), az érintett alanyok szerint (állami, magán-, nem kormányzati szervezet stb.). E folyamat keretében előtérbe kell helyezni a struktúrán belüli és azon kívüli kapcsolódásokat és hatásokat, valamint ki kell emelni a végrehajtásba bevont különböző szintek közötti intézményközi kapcsolatok egyszerűsítését;

9. javasolja az egyes alapok és programok közötti együttműködés javítását nemzeti szinten. Ezt a programozási időszak során stratégiai irányítással és tervezéssel kellene elérni az általános stratégiai munkára helyezve a hangsúlyt;

Az egyszerűsítés irányát meghatározó alapvető kérdések és paraméterek:

10. hangsúlyozza, hogy a teljes egyszerűsítési folyamat sikeréhez fontos az alábbi alapvető kérdések megválaszolása:

— kik az egyszerűsítés kedvezményezettjei?

Az RB véleménye szerint a célcsoportot elsősorban a végső kedvezményezettek alkotják, és csak ezután jönnek az európai strukturális és beruházási alapok végrehajtásában alulról felfelé közreműködő szervek, kezdve az operatív programok végrehajtó szerveiként és/vagy közvetítői szervezeteiként megbízott helyi önkormányzatokkal,

— miért egyszerűsítünk – mi az egyszerűsítés célja?

Az RB szerint az egyszerűsítés fő célja olyan kreatív projektek elindítása és konkretizálása, amelyek hozzájárulnak a területfejlesztéshez, az EU-hoz tartozás érzéséhez, a versenyképességhez és az életminőséghez, és idővel az egész EU fejlődését és az Európa 2020 stratégia megvalósítását szolgálják. Az egyszerűsítésnek nem az a célja, hogy nagyobb mennyiségben vagy könnyebben el lehessen költeni az európai strukturális és beruházási alapok eszközeit, hanem hogy hatékonyabbá és kreatívabbá tegye a projekteket, és emellett felhasználóbarátabbá váljon a kidolgozásuk és a végrehajtásuk, továbbá hogy csökkentse a kedvezményezettek kockázatait,

— miért vált bonyolulttá a rendszer?

Az RB véleménye szerint a rendszer elsősorban azért vált bonyolulttá, mert az egységesítése érdekében különleges következtetéseket és szaktudást próbáltunk meg beépíteni az általános iránymutatásokba és modellekbe. E bonyolultság másik tényezője a korrupció elleni küzdelem bizonyítása és a nagyobb átláthatóság mindenáron való biztosítása. Az RB úgy véli, hogy nincs kellő hangsúly annak vizsgálatán, hogy a különböző intézkedések és fellépések (bármilyen dicséretesek is a céljaik) rendszerszinten milyen negatív hatást gyakorolhatnak a többi intézkedésre. Az egy adott esetből levont tanulságok ugyanis nem feltétlenül vihetők át és általánosíthatók más esetekben;

11. nem minősül egyszerűsítésnek:

— pusztán a rendeletek és iránymutatások oldalszámának csökkentése.

Ez utóbbiakat egyértelműen kell megfogalmazni, érthető módon és elkerülve értelmezésük félreérthetőségét,

- az Európai Bizottság és elsősorban a DG REGIO hatáskörének korlátozása.

Sok esetben az egységes összeurópai megközelítéshez és értelmezéshez helyénvaló, ha az adott alap ügyében illetékes főigazgatóság egyben a szabályozás ügyében is hatáskörrel bír, ami elkerülhetővé teszi, hogy a végrehajtás más szintjei eltérő és nem összehangolt értelmezéseket és megközelítéseket alkalmazzanak. Számos nehézség éppen abból fakad, hogy nincs koordináció a különböző főigazgatóságok és a többi uniós intézmény között (DG COMP, ellenőrző hatóságok stb.),

- további egységesítő dokumentumok és modellek kidolgozása.

Vizsgálni kell, hogy az ezen a területen az elmúlt években végrehajtott kezdeményezések valóban hozzájárultak-e a hatékonyság növeléséhez, és értékelni kell ezeket a kezdeményezéseket. Ha egyszerűsíteni szeretnénk, feltétlenül törölni kell és hatályon kívül kell helyezni azokat az általános iránymutatásokat és kereteket, amelyek nem eredményeztek nagyobb hatékonyságot, és akadályozás helyett szabaddá kell tenni a végrehajtási eljárást;

12. véleménye szerint az egyszerűsítés a következőket jelenti:

- olyan szabályok meghatározása, amelyek az általános cél elérése érdekében egymástól különböző és kreatívabb megközelítések és projektek elfogadását teszik lehetővé,
- a kölcsönös bizalom elvének bevezetése és alkalmazása a különböző szereplők között, az Európai Bizottság, a tagállamok és régiók közötti bizalmi szerződés megteremtésével a strukturális alapok kezelése, ellenőrzése és a csalás elleni küzdelem terén,
- nagyobb fokú rugalmasság visszaállítása a kedvezményezettek számára és nagyobb mozgástér biztosítása a regionális szintű végrehajtás számára a közvetlen szakmai kapcsolat és a jobb kommunikáció lehetőségének megteremtésével az Európai Bizottság és a kedvezményezett között, amennyiben a helyzetet nem lehet nemzeti kontextusban megoldani,
- nagyobb rugalmasság biztosítása a (nemzeti vagy regionális) irányító hatóságok és a helyi önkormányzatok (kedvezményezettek vagy végrehajtó szervek) közötti kapcsolatokban, valamint az ellenőrzési szabályok és a monitoringra, a jelentéstételre és a kiadások igazolására vonatkozó folyamat egyszerűsítése,
- az arányosság elvének előmozdítása annak érdekében, hogy az adminisztratív terhek mértéke fordított arányban tükrözze nemcsak az egész projekt méretét, hanem különösen a nyújtott támogatás összegét is,
- a programok számának csökkentése, például a tematikus operációs programok számának korlátozásával, melyek helyett egy integrált operációs programok dolgoznának ki,
- az egységes módszertani környezet fogalma: az egész rendszer számára közös szabályok meghatározása; technikai eszközök továbbfejlesztése a stratégiai munka számára, ilyen például a stratégiai adatbázisa, mely egy különböző dokumentumokat, célokat, hatásköröket és mutatókat tartalmazó információs rendszer,
- az ellenőrzési rendszer működésének szélesítése, hogy egyszerűbb legyen az adminisztráció a projektek pályázói számára,
- további eszközök kidolgozása és bevezetése a stratégiai munka fejlesztése érdekében, például a stratégiák, illetve végrehajtásuk minőségének értékelése, a stratégiák hierarchiája, a stratégiai tevékenység számára történő kapacitásfejlesztés a közigazgatásban,
- egységes terminológia kidolgozása és alkalmazása az alapok számára;

13. hangsúlyozza, hogy az egyszerűsítés olyan folyamat, amely nem korlátozódik néhány intézkedés végrehajtására, egy jelentésre és egy véleményre;

14. figyelmeztet arra, hogy jelenleg sok kedvezményezett kockázatosnak tartja az európai strukturális és beruházási alapok igénybevételét, mivel nem biztosak abban, hogy nem válnak „vis maior” áldozatává, azaz hogy nem áll le vagy nem késik projektjük finanszírozása az Európai Bizottság és a nemzetállam közötti viták, pl. a feltételrendszernek való megfelelés elmulasztása, a végrehajtási rendszerben észlelt szabálytalanságok miatt stb. A kedvezményezettnek nyújtott támogatás csökkenhet vagy késhehet különböző kisebb szabálytalanságok miatt, annak ellenére, hogy a projekt elérte célját és a kívánt hatást, vagy azért, mert különböző objektív okok miatt a megvalósítás során a projekt módosult. Az a veszély is fenyegeti a kedvezményezettet, hogy visszamenőleg alkalmazza rá az ellenőrző hatóság által egy másik projekt keretében tett megállapításokat, és számos egyéb kockázat is felmerülhet. Ezek a tényezők mind befolyásolják az európai strukturális és beruházási alapok hatékony igénybevételére irányuló szándékot. Elengedhetetlen, hogy a projekt és gazdája a kohéziós politika középpontjába kerüljön a kedvezményezettnek kedvező feltételek megteremtésével, például az adminisztratív terhek csökkentésével, valamint azáltal, hogy a projektgazdák jelentéstételét csupán a projekt végrehajtásához szükséges adatokra korlátozzuk; az egyszerűsített költségek általánosításával és annak a határozatnak a védelmével, hogy az ellenőrzés során nem kérdőjeleződnek meg; valamint azáltal, hogy jelezzük a gazdák számára azokat a kötelező okmányokat, amelyeket egy adott határidőig papírformában meg kell őrizni;

15. jelentős egyszerűsítésnek tekintené, ha minden uniós alapra ugyanazok a támogathatósági szabályok lennének érvényesek. A támogatható költségek meghatározásának azonban továbbra is feltétlenül tagállami szinten kell maradnia, és azt össze kell hangolni az uniós tagállamok között;

16. javasolja, hogy az európai strukturális és beruházási alapok esetében bízzák meg az ombudsmani hatáskör és szerep ellátásával az egyik meglévő intézményt vagy szervet, amelyhez a kedvezményezettek végső esetben fordulhatnak. Tekintettel a rendszer bonyolultságára, sok kedvezményezett (annak ellenére, hogy igyekszik a projektet úgy megvalósítani, hogy az a lehető leghatékonyabb legyen) paradox és problémás helyzetekbe kerül, melyek azon kívül, hogy az ilyen kedvezményezetteket morálisan és gazdaságilag is tönkreteszik, jelentősen hozzájárulnak az európai strukturális és beruházási alapoknak és magának az EU-nak a negatív megítéléséhez. Az említett intézménynek nemcsak az lenne a célja, hogy biztosítsa a kommunikációt a Regionális és Várospolitikai Főigazgatósággal, hanem az is, hogy az Európai Bizottság egészében és az EU más szerveiben is kezelje az esb-alapok problémakörét. Az EU-ban jelenleg hiányzik egy ilyen intézmény, miközben az esb-alapok kérdéskörével egy sor más főigazgatóság és egyéb uniós szerv is foglalkozik. Egyébiránt a tagállamokban is létre kellene hozni hasonló intézményeket, ahol még nincsenek ilyenek;

17. ismételtelen kijelenti, hogy kerülni kell a döntések visszamenőlegességét. A mostani szabályozásokat, eljárásbeli változásokat vagy iránymutatásokat nem szabad visszamenőlegesen alkalmazni más projektekre, valamint azokra a befejezetlen projektekre, amelyek végrehajtása előrehaladott szakaszban jár. A visszamenőlegesség megakadályozása gyorsan alkalmazható intézkedés, amely erősíti a kedvezményezettek jogbiztonságát;

18. javasolja, hogy az egyszerűsítési folyamat keretében vezessenek be reformokat a nagyobb rugalmasság érdekében, mivel a folyamatok elsősorban amiatt válnak egyre bonyolultabbá, hogy a projektekben megjelenő különböző konkrét határozatok nyomán általános iránymutatások és irányelvek születnek. Ezért az RB javasolja, hogy hozzanak létre egy munkacsoportot, amely az európai strukturális és beruházási alapok gyakorlati végrehajtásában jártas szakemberekből állna, és az lenne a feladata, hogy módosítási javaslatokat nyújtson be és párbeszédet folytasson az Európai Bizottsággal és a többi intézménnyel;

19. felhívja a figyelmet arra, hogy gyakori az eltérés az európai strukturális és beruházási alapokkal kapcsolatos uniós jogi keret és a nemzeti jogszabályok között olyan területeken, amelyek látszólag nem kapcsolódnak egymáshoz, például a pénzügyi ellenőrzésről vagy a közbeszerzésekről szóló törvények esetében, ami széttagozottnak és eltérő megközelítésekhez vezet az egyes tagállamokban; ezért javasolja, hogy a túlszabályozás elkerülése végett azon európai strukturális és beruházási alapok esetében, amelyek európai, nem pedig nemzeti előirányzatokat mozgósítanak, a nemzeti vagy szubnacionális szintű erőforrásokból biztosított társfinanszírozás ellenére az európai strukturális és beruházási alapokra vonatkozó uniós jogszabályok és iránymutatások élvezzenek elsőbbséget az ezekkel ellentmondásban álló nemzeti, vagy akár uniós jogszabályokkal szemben;

20. azt ajánlja, hogy terjesszék az olyan országoknak és programoknak a bevált gyakorlatait, amelyeknél a múltban csak jelentéktelen vagy alacsony volt a hibaarány. Eközben ügyelni kell arra, hogy minden tagállam azonos feltételekkel szembesüljön (a nemzeti szintű jogszabályok különbözősége ellenére). Az egyes területi egységek jelenleg egymással szöges ellentétben álló megközelítést alkalmaznak. Előfordul például, hogy egy valamely tagállamban helyénvaló és szokásos eljárást egy másik tagállamban súlyos szabálytalanságnak tekintenek. Ez természetesen semmit nem változtat azon, hogy az adminisztratív terheknek tükrözniük kellene a projektek méretét, a támogatás összegét és a végrehajtási struktúra minőségét;

21. hangsúlyozza, hogy az egyszerűsítési folyamat sikeréhez egyrészt a korrupció elleni küzdelem keretében és a hibaarány csökkentése érdekében hozott intézkedések közötti ellentmondások megoldására, másrészt az európai strukturális és beruházási alapokkal kapcsolatos adminisztratív terhek csökkentésére van szükség. Felül kell vizsgálni a végrehajtási és irányítási rendelkezéseket, melyek azonos szinten kezelik a csalást és a nem szándékos hibát, ezáltal a bizalmatlanság légkörét keltik a szereplők között és aránytalan adminisztratív terhet rónak a projektgazdára. Az átláthatóság biztosítása és a korrupció és a csalás elleni küzdelem érdekében fokozatosan bevezetett egyes intézkedések az egész rendszert jelentősen bonyolítják. Visszamenőlegesen ellenőrizni kell, hogy ezen intézkedések közül melyek valóban hatékonyak, és melyek azok, amelyek a rendszert csak bonyolítják és jelentéktelen szabályellenességek miatt „kriminalizálják” a tisztességes kedvezményezetteket. A korrupció elleni küzdelemnek nem azt kellene eredményeznie, hogy minden kedvezményezettel eleve bizalmatlanok vagyunk, hanem a bizalmon, az együttműködésen és az egyértelmű felelősségen kellene alapulnia. Ennek a küzdelemnek az alapvető morális alapelveken és a kedvezményezettnek a kívánt hatás elérésével kapcsolatos felelősségén kell alapulnia, és nem azon, hogy az észlelt szabálytalanságok alapján sablonos rendszereket hozunk létre, melyek az előbbivel ellentétben gyakran nem hatékonyak, és további kedvezményezetteket kötnek meg. Ha a figyelem kizárólag a formális elvárások és az ütemtervek teljesítésére összpontosul, az bizonyos esetekben éppen a finanszírozás tisztességtelen vagy szabálytalan felhasználását teszi lehetővé, méghozzá teljesen büntetlenül;

A probléma szerkezete:

22. az RB-n belül, illetve más partnerekkel folytatott vitát követően az RB a megoldandó problémakör alábbi fő területeit határozza meg;

Közbeszerzés:

23. amint az az egyszerűsítés kérdésének szentelt workshopokon kiderült, bár egyes tagállamokban a közbeszerzési eljárás nem okoz komolyabb problémákat, számos ország képviselője úgy látja, hogy a végrehajtás egyik fő problémáját a közbeszerzés jelenti. Úgy véljük ezért, hogy az európai strukturális és beruházási alapok projektjeinek megvalósításához egyértelmű összeurópai közbeszerzési szabályokra lenne szükség, amelyek elsőbbséget élveznének az e területre vonatkozó nemzeti jogszabályokkal szemben. Többnyire európai uniós eszközökről és nem nemzeti eszközökről van szó, ezért a közbeszerzések kiírásánál összeurópai és nem nemzeti szabályokat kell alkalmazni. Ezenkívül a közbeszerzési eljárásoknak elő kellene segíteniük, hogy a lehető leghatékonyabb végtermék jöjjön létre, és e célból a különböző típusú közbeszerzések esetében rugalmasságot kell biztosítani, ahelyett, hogy formálisan akadályoznák az ajánlatkérőket és ajánlattevőket a különböző kötelező sematikus, sablonos eljárásokkal és folyamatokkal. Egyebek mellett fel kell említeni a közbeszerzési portálon és az Európai Unió Hivatalos Lapjában való közzétételhez meghatározott értékküszöböt;

24. amint az az egyszerűsítés kérdésének szentelt workshopokon kiderült, bár egyes tagállamokban a közbeszerzési eljárás nem okoz komolyabb problémákat, számos ország képviselője felhívja a figyelmet arra, hogy a kisebb ajánlatkérők számára a jelenlegi rendszer annyira bonyolult és kockázatos, hogy saját maguk nem képesek összeállítani a közbeszerzési felhívást és erre szakosodott külső társaságok szolgáltatait kell igénybe venniük, jöllehet ez az eljárás nem mentesíti őket az esetleges szabálytalanságokért viselt felelősség alól. Ezzel egy teljesen új üzleti tevékenységi ágazatot keltettünk életre. Ellentmondásos, hogy egyes esetekben ajánlati felhívást kell kiírni annak társaságnak a kiválasztásához, amely az ajánlati felhívást fogja összeállítani;

25. amint az az egyszerűsítés kérdésének szentelt workshopokon kiderült, bár egyes tagállamokban a közbeszerzési eljárás nem okoz komolyabb problémákat, számos ország képviselője felhívja a figyelmet arra, hogy a közbeszerzések során vétett szabálytalanságok többsége valójában a szabályok bonyolultságából eredő hiba. Ennek következtében a projektgazdákat nagymértékben frusztrálják a folyamat előrehaladott szakaszában végrehajtott utólagos ellenőrzések, amikor már nincs mód a hibák kijavítására, és már arra sincs lehetőségük, hogy kötelező érvényű előzetes értékelést kérjenek. Ezért az RB javasolja, hogy az ellenőrzési véleményeket elsősorban előzetesen készítsék el és az egyéb közbeszerzési ellenőrzési eljárásokat előzetesen folytassák le az ezen a területen különösen gyakori hibák megelőzése és a pénzügyi korrekciók összegének ily módon történő csökkentése érdekében;

26. ki kell említeni továbbá, hogy a közbeszerzési eljárásra vonatkozó jogszabályok az ajánlatkérőkre összpontosítanak, akik ellen a legkisebb hibák esetén is szankciókat érvényesítenek és eljárásokat folytatnak, miközben a közbeszerzési eredmények káros befolyásolása sok esetben az adott közbeszerzés ajánlattevői közötti megállapodások alapján történik. A jelenlegi közbeszerzési rendszer gyakran nem tölti be szerepét, és esetenként kontraproduktívnak bizonyulhat azon ágazatok és szegmensek esetében, amelyeknél a beszerzés erősen monopolizált. Ezért lenne célszerű a rendszer egészét megvizsgálni, és tervbe venni, hogy az elejétől a végéig átgondolják a filozófiáját. Ez különösen igaz a kis országok esetében, ahol a piac sokkal monopolizáltabb;

27. fontos, hogy a közelmúltban közzétett, az esb-alapokkal kapcsolatos közbeszerzésekre vonatkozó iránymutatásokat sürgősen felülvizsgálják, mivel azok a régi irányelvekre utalnak, nem pedig a 2014-ben jóváhagyott és idén életbe lépett új közbeszerzési irányelvekre. Ennek kapcsán alapvető, hogy az új iránymutatások elemeit a helyi és regionális szintű szakértők közvetlen részvételét lehetővé tevő megfelelő területi hatásvizsgálatnak vessék alá. Mindezt a minőségi jogalkotásról szóló csomag is előírja, elismerve az RB mint kulcsfontosságú partner szerepét az uniós javaslatok helyi és regionális szintű hatásainak jobb felmérésében;

Az állami támogatási szabályozás alkalmazása:

28. az állami támogatások területén az évek során jelentősen bonyolódott a helyzet, és a bizonyos programokat illetően az elmúlt években elért részleges javulás ellenére továbbra is igen sok nehézséggel jár a kedvezményezettek és az irányító hatóságok számára. Jelenleg nem létezik egyértelmű, érthető értelmezés arra vonatkozólag, hogy mi tekintendő állami támogatásnak és mi nem, és mindent csupán a megadott információk és szakértői vélemények alapján bírálják el. A nemzeti hatóságok, amelyeknek az értelmezést el kellene végezniük, teljesen eltérő nézeteket képviselnek, és nem hajlandók egyértelmű, kötelező érvényű álláspont kiadására. Több országban ezek a hatóságok nem részei az európai strukturális és beruházási alapok végrehajtási rendszerének, és álláspontjukért nem vállalnak egyértelműen felelősséget. Kíváncsún lenné tehát, hogy azokban az országokban, ahol ez jelenleg nem teljesül, vonják be ezeket a nemzeti hatóságokat a végrehajtási struktúrába, illetve kötelezzék őket teljesen egyértelmű vélemények megfogalmazására. Ráadásul bizonyos esetekben paradox módon kedvezőbb helyzetbe kerülnek a magánszervezetek az állami szervezetekkel szemben (mivel nem kell megfelelniük utasítások, rendeletek és intézkedések egész sorának); Az állami szervezetek sokkal ritkábban lépnek fel, mint a versenyző gazdasági szereplők, és tevékenységük célja nem is nyereségszerzés, ennek ellenére a magánszereplőkkel azonos eljárásoknak kell magukat alávetniük;

29. ezenfelül egy másik jelentős következtetés is megállapítható az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazása terén. Míg az állami támogatásokra vonatkozó eljárások nem vonatkoznak az Európai Bizottság által központilag kezelt programokra (például a Horizont 2020-ra, az Európai Hálózatfinanszírozási Eszköze, az európai stratégiai beruházási alapra), az eljárásokat alkalmazni kell a kohéziós politika keretében finanszírozott projektekre. Az állami támogatások szempontjából tehát a gyakorlatban nem a jellegük, hanem a finanszírozási forrásuk és az alapján ítélik meg a projekteket, hogy az Európai Bizottság vagy a tagállam nyújtja-e az adott támogatást;

30. ezzel kapcsolatban az RB emlékeztetni kíván arra, hogy a kohéziós politika alapvető célja az, hogy egyenlő feltételeket biztosítson a kevésbé fejlett régiók számára azáltal, hogy az EU több pénzügyi forrást és magasabb társfinanszírozási arányt biztosít. Ennélfogva a kohéziós politika akár a piac szándékos torzításának is tekinthető. Ezért az RB véleménye szerint az állami támogatásokra vonatkozó eljárásokat egyáltalán nem kellene alkalmazni az európai strukturális és beruházási alapokra;

31. kiemelt figyelmet kell fordítani az európai területi együttműködési programok keretében nyújtott állami támogatások igénybevételére. Általában véve elmondható, hogy az állami támogatásokra vonatkozó szabályok betartásához szükséges erőfeszítések nem állnak arányban a versenytorzulás kockázatával. Ezenfelül az állami támogatásokat a különböző tagállamok gyakran értelmezik eltérően, ezért ezeket a szabályokat nem lehet megfelelő jogbiztonság mellett alkalmazni, ami gyakran teljesen lehetetlenné teszi azt, hogy minőségi projektek valósuljanak meg. Az egyik intézkedés tehát, amely az európai strukturális és beruházási alapok egyszerűsítése érdekében gyorsan megvalósítható lenne, ha az európai területi együttműködést is kivonnánk az állami támogatásokra vonatkozó szabályok hatálya alól, mint a Horizont 2020 program esetében is;

32. az egyértelműség és az arányosság kapcsán is probléma merül fel. Egyes – különösen helyi szintű – projektek kis mérete miatt fontos, hogy az állami támogatásra vonatkozó szabályok alóli kivételek egyértelműbbek legyenek. Jelenleg gyakran nem világos, hogy mikor és hogyan alkalmazandók a csekély összegű támogatásról, az általános érdekű szolgáltatásokról, az általános csoportmentességről és a regionális állami támogatásokról szóló iránymutatások. A Régiók Európai Bizottsága jobb, felhasználóbarát konszolidált iránymutatás kidolgozását kéri már ebben a programozási időszakban, és sürgeti, hogy az állami támogatásokra vonatkozó szabályok közelgő felülvizsgálata tegye jobbá és egyszerűbbé a jelenlegi keretet;

33. tekintettel a vállalkozás definíciójával kapcsolatos hozzáállás fejlődésére és annak érdekében, hogy támogassuk a régiókban a foglalkoztatást, az innovációt és a vállalkozást, meg kellene emelni a de minimis szabály keretében nyújtható támogatások felső határát;

Ellenőrzés és audit:

34. az európai strukturális és beruházási alapok végrehajtási folyamatának talán legnagyobb buktatóját az jelenti, hogy az auditok nemzeti és európai szintű módszertana nem egységes. Az irányító hatóságok és a különböző európai és nemzeti ellenőrző szervek gyakran eltérően értelmezik ugyanazokat a szabályokat, miközben egyáltalán nem felelősek az elvégzett ellenőrzésekért. Az európai strukturális és beruházási alapok projektjeihez egyetlen egységes ellenőrzési rendszert kellene kijelölni (a tagállam és az EU szintjén egységes ellenőrző hely, avagy „single audit”), mely – a közbeszerzés kapcsán is – kötelező érvényű álláspontokat ad ki, amelyekért felelősséget is vállal. A végső kedvezményezett is jogosult lenne arra, hogy kérje az ellenőrzés végrehajtását, hogy biztos lehessen abban, hogy a megvalósítás rendben zajlott és a jövőben semmilyen veszély nem fenyegeti, illetve esetleg javításokat eszközölhessen. Ehhez az szükséges, hogy kezeljék rugalmasabban az adatmegosztást és az integrált informatikai megoldásokat, például az elektronikus űrlapokat és adatbázisokat. Ez előfeltétele egy olyan „egyablakos rendszer” kifejlesztésének, amely csökkenti a kedvezményezettek és az irányító szervek űrlapkitöltési feladatait. Egy „felhasználóbarát” dematerializálás használatának általánossá tétele a minimálisra fogja csökkenteni a beszakennelendő és letöltendő dokumentumok számát. Ezért azoknak az informatikai alkalmazásoknak a használatát kell előmozdítani, amelyek a kedvezményezett közigazgatási nyilvántartási adatainak keresését közvetlenül a forrásnál teszik lehetővé (alkalmazottak száma, forgalom, adózási és társadalombiztosítási kötelezettségek teljesítése stb.). Mindehhez azonban előzetes kockázatfelmérésre van szükség a tekintetben, hogy mit és milyen adatokat lehet megosztani, emellett a kezdetektől be kell vonni az Európai Bizottságot, a nemzeti és regionális szintű ellenőrző szerveket, valamint az Európai Számvevőszéket például egy közös ellenőrzési útmutató kialakítása révén, hogy a folyamat többi szereplőjénél elkerülhető legyenek az auditproblémák. Manapság az ellenőrzést represszív és végrehajtó intézkedésnek tekintik. Az ellenőrzések általában csak a projektirányításra és az előírt eljárások betartására vonatkoznak, és minden eltérés könyörtelen büntetést von maga után még akkor is, ha az a projekt hatékonyságának növelése érdekében, váratlan helyzetek miatt vagy takarékosági célból történt. Ezért az RB javasolja, hogy az ellenőrök a ráfordítások tényleges hatékonyságára összpontosítsanak és vegyék figyelembe a hibák pénzügyi súlyosságának mértékét és a konkrét helyzetet (több arányosságra van tehát szükség a vizsgálatok során). Az arányosságot is fel kellene venni az ellenőrzések és a megfelelési szabályok körébe azzal, hogy a kisebb jogsértések kapcsán magasabb tűréshatárokat engednének. Arányosabb (azaz a jobban teljesítő programok és végrehajtó szervek tekintetében kevesebb helyi ellenőrzést előíró) és eredményorientált megközelítés felé kellene elmozdulni az ellenőrzések kapcsán (hogy egyetlen látogatás során többféle ellenőrzést is végre lehessen hajtani, ami különösen fontos a több alaphól finanszírozott programok és műveletek tekintetében), illetve arányosabb pénzügyi ellenőrzést kellene végezni, kevésbé a büntetésekre, inkább a javítási lehetőségekre koncentrálna, továbbá annak biztosítására, hogy a kohéziós politika általánosabb célkitűzéseit szem előtt tartsák. Az ellenőrt partnernek kéne tekinteni a problémák megoldása, illetve a hibák azonosítására és kijavítására szolgáló leghatékonyabb út megtalálása terén. Ehhez szükség van az ellenőrök hozzáállásának megváltozására is;

35. az adminisztratív és az ellenőrző szervezeteknek a tervezési szakasztól a programok lezárultáig összehangoltan kellene dolgozniuk, mivel csak így lehet megakadályozni, hogy ugyanazon szabályokat eltérően értelmezzék. Egy közös ellenőrzési rendszer, illetve a célul kitűzendő ellenőrzési rendszerről alkotott közös elképzelés megakadályozná, hogy ugyanazt a műveletet többször is vizsgálják, hiszen az ellenőrzést végző különböző szervezetek alapvetően építeniük kellene egymás véleményére, és ki kellene egészíteniük azt; ebben az összefüggésben az RB azt javasolja, hogy terjesszék ki az 1303/2013/EU rendelet 148. cikkében meghatározott arányos ellenőrzés hatályát az ellenőrző hatóságokra és az Európai Bizottságra túlmenően valamennyi típusú ellenőrzésre, köztük az irányító és igazoló hatóságok, valamint az Európai Számvevőszék által végzettekre is. Összességében nagyobb teret kellene engedni a szubszidiaritásnak az ellenőrzések során. A közösségi ellenőrzésnek az európai strukturális és beruházási alapokra vonatkozó szabályoknak való megfelelésre kellene korlátozódnia. A tagállamokra és azok irányító hatóságaira hárulna a nemzeti jogszabályok (ideértve az uniós szabályozásból eredő jogszabályok) betartásának ellenőrzésével kapcsolatos felelősség. A szubszidiaritás ellenőrzési tevékenységeiben való alkalmazását az Európai Bizottság és az egyes tagállamok közötti bizalmi szerződés megteremtésének kellene meghatároznia;

36. javasolja továbbá, hogy növeljék 50 %-kal azt a küszöbértéket, amely alatt egy művelet csak egy ellenőrzés tárgyát képezheti a végső kiadások benyújtását megelőzően;

37. ahol egy projektben több partner vesz részt, elfogadhatatlan, hogy a partnerek egyikénél feltárt szabálytalanságok miatt a teljes partnerségre vagy szélsőséges esetben az egész programra pénzügyi korrekciót alkalmazzanak;

38. bár vannak olyan országok, ahol a jogorvoslati rendszerek jelentősebb problémák nélkül működnek, máshol az ilyen rendszerek erősen eltérőek – pedig az 1303/2013/EU rendelet 74. cikkének (3) bekezdése alapján hozták létre őket –, és a kedvezményezett szempontjából nem mindig töltik be szerepüket. Ezért egységes, érthető és gyors jogorvoslati rendszert is létre kellene hozni mind tagállami szinten (ahol az még nem létezik), mind pedig uniós szinten. Ennek a rendszernek nemcsak az ellenőrzések következtetései tekintetében, hanem az összes szint határozatai tekintetében is és minden területen (például az állami támogatások területén) alkalmazhatónak kell lennie;

A szabályozási terhek növekedése („túlszabályozás”):

39. az az eljárás, amikor a tagállam az uniós irányelvek nemzeti jogrendbe történő átültetése során az irányelvek minimális követelményein túlmutató követelményeket vezet be, a tagállamok, nem pedig az Európai Bizottság problémája. Ez a folyamat azonban azért következik be, mert az Európai Bizottság rendeletei és iránymutatásai lehetővé teszik. Ha ezt a folyamatot szeretnénk visszaszorítani, akkor meg kell erősíteni az Európai Bizottság szerepét ezen a területen, amelynek a rendeletekben és a végrehajtási iránymutatásokban olyan átléphetetlen követelményeket kell világosan meghatároznia, amelyek sem enyhítéssel, sem szigorítással nem módosíthatók. Ez többek között a közbeszerzések és az auditok területére is érvényes. Az európai strukturális és beruházási alapok eszközei európai uniós eszközök, ezért a szabályokat az EU-nak kellene meghatároznia, és nem a tagállamoknak;

40. a szabályozási terhek azért is nőnek, mert sok esetben a végrehajtási iránymutatásokat csak akkor dolgozzák ki az Európai Bizottság szintjén, amikor már futnak a programok. Ezért a tagállamok és az irányító hatóságok kénytelenek a saját iránymutatásaikat kidolgozni, amelyek eltérnek az Európai Bizottság által utólag közzétett iránymutatásoktól. Következésképpen az európai strukturális és beruházási alapokra vonatkozó rendeleteket az iránymutatásokkal egy időben kell kidolgozni, és nem csupán később kellene közzétennie az Európai Bizottságnak, hogy e rendeletek egyes cikkei hogyan értelmezendők és hajthatók végre. Ez a megközelítés gyakran azt eredményezi, hogy több mint egy évvel csúszik az operatív programok elindítása és további felülvizsgálatokra is sor kerül, ami szintén kedvezőtlenül hat az európai strukturális és beruházási alapok eszközeinek felhasználási szintjére. Jelentősen csökkenteni kell az iránymutatások és módszerek számát, hogy a hangsúly az egyértelműsége és a hatékonyságra kerüljön a mennyiség helyett, és hogy elkerüljük a rendszer bonyolultabbá válását és hatékonyságának csökkenését. Egyértelműsége van szükség, és a végrehajtás alatt nem szabad változtatásokat eszközölni. Az iránymutatások semmiképp sem lehetnek visszamenőleges hatályúak;

Programtervezés és tematikus koncentráció:

41. hasznos lenne megvizsgálni, hogy milyen szintig célszerű a programtervezés és a tematikus koncentráció. Jelenleg a programtervezés a megvalósítás legalacsonyabb szintjéig hatol. A tematikus koncentráció keretében tehát inkább globális (általános) célokat kellene meghatározni, valamint minden egyes cél esetében megvalósítási mutatókat. Az irányító hatóságoknak mozgásteret kellene kapniuk azzal kapcsolatban, hogy az egyes régiókban milyen tevékenységekkel érik el ezt a célt, hogy jobban szem előtt tarthassák a régiók szükségleteit jellegzetességeik és az előttük álló kihívások függvényében. Amennyiben a cél a foglalkoztatás növelése, szabad kezet kell adni a cél eléréséhez szükséges eszközök megválasztásához. Egyes régiókban, a szintektől függően, például a kutatás területén végzett tevékenységekkel, máshol pedig például az idegenforgalom terén kifejtett tevékenységgel járulhatnak hozzá a cél teljesítéséhez. Különösen a régiók határok feletti integrációját célzó határokon átnyúló együttműködés előmozdítása során kellene figyelembe venni az érintett határon átnyúló régió sajátos igényeit, és így lehetővé tenni fontos tevékenységek támogatását az Európa 2020 stratégiából következő tematikus célkitűzések keretén túlmenően. Példaként említhetjük a „kisprojekt-alapot”, amely „emberek közötti” (people-to-people) kezdeményezéseket támogat, illetve segíti idegenforgalmi tevékenységek népszerűsítését vagy a hiányzó közlekedési összeköttetések pótlását. Általában fel kell tenni azt a kérdést, hogy az európai területi együttműködésnek az esb-alapokra vonatkozó minden feltételnek meg kell-e felelnie. Gondoskodni kell arról, hogy ne csökkenjenek a pénzügyi allokációk;

42. engedélyezni kellene a programok rugalmas kezelését, hogy azok könnyebben igazodni tudjanak az új helyzetekhez és a technika gyors fejlődéséhez. Ennek a rugalmasságnak azonban ténylegesnek kell lennie, ami azt jelenti, hogy korlátozni kell és teljesen le kell egyszerűsíteni a programok módosításának folyamatát. Az például, hogy új stratégiai környezeti vizsgálatot kell végezni, nem tekinthető a program tényleges rugalmasságának. A fenti esetben például csak olyan esetekben lenne szükséges stratégiai környezeti hatásvizsgálatot végezni, amelyekben az átprogramozás konkrét, jelentős környezeti hatással járó célokra irányul, melyeket korábban ilyen célokként határoztak meg;

43. az 1303/2013/EU rendelet két olyan eszközt vezetett be, amely integrált területi megközelítést nyújtana: az integrált területi beruházásokat és a közös cselekvési terveket, amelyek lehetővé teszik egy-egy konkrét terület vagy régió integrált fejlesztését. A tagállamok azonban nem sok ösztönzést kaptak az Európai Bizottságtól arra, hogy használják is ezeket az eszközöket, nem utolsósorban amiatt, mert azokat a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktsaiban és végrehajtási jogi aktsaiban kissé homályosan és bonyolultan határozta meg. A két eszköz nagyobb fokú igénybevétele a következő eredményekhez vezetne:

— partnerségen alapuló megközelítés a fejlesztéspolitika kialakításához az egyes területeken,

— az intézkedések alulról építkező, hatékony végrehajtása és olyan szinergiák, amelyek kisebb, szubnacionális területen könnyebben elérhetők,

- az integrált megközelítést alkotó egyes elemek céljának és indokának világosabb meghatározása további alapot teremt az integrált projektek közvetlen elfogadásához és a pénzeszközök közvetlen allokációjához, és
- lehetővé válik a kohéziós politika céljainak eredményesebb és hatékonyabb elérése;

44. az integrált területi beruházások esetében olyan irányítási struktúrák létrehozását követelik meg, amelyek egyáltalán nem illeszkednek az ezen eszköz által biztosított pénzügyi eszközök összegéhez. Ugyanígy – amint arra a közösségvezérelt helyi fejlesztés témájában készült RB-vélemény is rámutatott –, az egyes alapok – amelyeket gyakran külön irányító hatóságok kezelnek – kapcsán előírt különféle követelmények száma eltántorít attól, hogy az EMVA-n túlmenően alakítsanak ki közösségvezérelt helyi fejlesztést. Emiatt ezek az igen innovatív integrált helyi fejlesztési eszközök mindeddig csak korlátozott mértékben terjedtek el helyi szinten. Az, hogy ilyen struktúrákat kell létrehozni, nemcsak aránytalanul megdrágítja az eszköz irányítását és hatalmas terhet ró a szereplőkre, hanem jelentősen meg is bonyolítja a projekteket és késlelteti a megvalósításukat;

45. megjegyzi, hogy az, hogy a kohéziós politika szabályai hétévente vagy még gyakrabban változnak, nem segíti elő a kohéziós politika egyszerűsítését, sőt inkább az ellenkező hatást váltja ki. Egy a támogatási időszakokon átívelő jogi keretnek azonban előfeltétele a radikális egyszerűsítés. A kohéziós politika végrehajtási rendszerében történő kisebb, előnyös módosítások mindig lehetségesek és kívánatosak is, de mélyrehatóbb változtatásokat csak ritkábban és jól előkészítve kellene eszközölni. Előzetesen elemezni kell ezeknek a változtatásoknak a hatásait, és a partnerség elvének megfelelően időben meg kellene vitatni azokat az érintett partnerekkel – akik nemcsak a tagállamok, hanem a helyi és regionális önkormányzatok is, őket pedig a Régiók Bizottsága képviseli;

Pénzügyi eszközök:

46. úgy véli, hogy a pénzügyi eszközök fontos szerepet játszanak az esb-programok tőkeáttételi hatásának növelésében, valamint az esb-alapok és az ESBA ötvözésében. Ugyanakkor sürgősen egyszerűsíteni kellene az esb-alapok pénzügyi eszközeinek szerkezetét, a jelentéstételi kötelezettségeket és az ellenőrzési szabályokat, ahogyan azt nemrégiben a Tanács szlovák elnökségével közösen tartott workshop ⁽¹⁾ alkalmával megállapították;

47. azt javasolja, hogy az Európai Bizottság vizsgálja meg, hogy a legtöbb tagállam miért nem használja még mindig a pénzügyi eszközök terén rendelkezésre álló eszközöket;

48. tudomásul veszi az Európai Számvevőszék nemrégiben napvilágot látott jelentésének – A pénzügyi eszközök szerepe az uniós költségvetés végrehajtásában – a 2007–2013-as programidőszak tanulságai – eredményeit, és kéri a Számvevőszéket, hogy értékelje a pénzügyi eszközök végrehajtását a jelenlegi finanszírozási időszakban is;

Záró ajánlások

49. kedvezően fogadja az úgynevezett salátarendeletet ⁽²⁾, amely az esb-alapokra vonatkozó rendeleteket is módosítja, különösen a pénzügyi eszközök használatának egyszerűsítése és az esb-alapok programjaiban az egyszerűsített költségelszámolási opciók használatának lehetősége terén;

- hangsúlyozza, hogy ebben a véleményben nincsen lehetőség a salátarendeletben javasolt módosítások és az általuk a kedvezményezettek, valamint az esb-alapokat végrehajtó helyi és regionális önkormányzatok számára várhatóan jelentkező pozitív hatások teljes körű elemzésére,
- kiemeli, hogy elemezni kell ezeket a hatásokat, és garantálni kell, hogy a végső kedvezményezettek és az alapokat helyi és regionális szinten végrehajtó közhatóságok javára valódi egyszerűsítés történjen, és hogy a helyzet ne legyen a jelenleginél bonyolultabb az említett szereplők számára,
- leszögezi, hogy a salátarendeletet nem lehet elkülönítetten vizsgálni, hanem azt kell elemezni és értékelni, hogy milyen hatásai vannak azokra az egyéb uniós politikákra és nemzeti jogszabályokra, amelyek jelentősen befolyásolhatják a helyi szintű végrehajtás sikerét és tényleges hatását; kéri, hogy gyorsan fogadják el a salátarendelet keretében javasolt módosításokat, garantálva, hogy az azonnali hatást fejtsen ki még a jelenlegi finanszírozási időszakban, az esb-alapok programjainak jobb végrehajtása érdekében;

⁽¹⁾ Az Általános Ügyek Tanácsának 2015. november 18-i következtetési után az RB három workshopot szervezett a Tanács holland és szlovák elnökségével a kohéziós politika egyszerűsítéséről. További információk: <http://cor.europa.eu/en/takepart/Pages/simplification-documents.aspx>

⁽²⁾ európai parlamenti és tanácsi rendelet – COM(2016) 605 final – 2016/0282 (COD).

50. javasolja, hogy az egyszerűsítés céljából az Európai Bizottság gyűjtse össze és kövesse nyomon a helytelen gyakorlatnak tekinthető projekteket. Ez a megközelítés szükséges egyszerűsítését és módosítását szemléltetné és kiegészítené az európai strukturális és beruházási alapok végrehajtásával kapcsolatos legjobb gyakorlatok cseréjét. Az RB-tagok gyakorlati tapasztalataira való tekintettel az RB-nek kulcsszerepet kell játszania a folyamatban;

51. az Európai Bizottság olyan későn tette közzé a 2014–2020-as támogatási időszakban rendelkezésre álló egyes pénzalapokra vonatkozó alapidokumentumokat, hogy a végrehajtást lehetetlen volt a támogatási időszak kezdetekor elindítani. Hosszú várakozási idők alakultak ki, és nehézségek merültek fel az egyes operatív programok összehangolásában. Fontos, hogy a jövőben kellő időben és egyszerre tegyék közzé a dokumentumokat;

52. ismételten utal azokra a lehetséges konkrét eszközökre, amelyek hozzájárulhatnak ahhoz, hogy az esb-alapok igazgatásának egyszerűsítése eredményes legyen. Az eljárások egységesítése, az informatikai eszközök általános használata és az elektronikus adminisztráció olyan alapelemek, melyek általánosan alkalmazhatók ezen alapok esetében. Ezenkívül fontos egyebek mellett az is, hogy a továbbiakban is átalányköltségeket alkalmazzunk, ami lehetővé teszi az adminisztratív költségek megszüntetését, valamint tovább egyszerűsítsük a jelentéseket és az ellenőrzéseket, ami révén elkerülhetők a kedvezményezettek és az e források kezelésében részt vevő különböző hatóságok bürokratikus többletterhei;

53. megjegyzi, hogy amennyiben az európai strukturális és beruházási alapok kidolgozásakor és a végrehajtásakor mindvégig határozottabban alkalmazzák a helyi és regionális hatóságokkal való partnerség elvét, az lehetővé tenné, hogy az Európai Bizottság visszajelzést kapjon, ami döntő mértékben hozzájárulna a végrehajtási folyamat egyszerűsítéséhez és hatékonyságának növeléséhez.

Kelt Brüsszelben, 2016. október 11-én.

*a Régiók Európai Bizottsága
elnöke*

Markku MARKKULA